

Der staar saaledes paa disse Blanketter, om Forraadnelse er indtraadt og om Dødsstivhed er indtraadt. De svare ja paa begge Spørgsmaal, skønt det simpelthen er umuligt, at begge Dele kunne være Tilfældet, idet Dødsstivheden ophører, naar Forraadnelsen er begyndt. Dette viser, hvor skødesløst og lidet betryggende Ligsyn ofte foretages. Jeg skal indrømme, at der kan være Forskel; der er sikkert mange hæderlige og dygtige Ligsynsmænd, som gøre deres Pligt efter yderste Evne, men det er netop Mangel paa Evne og ikke paa god Villie, der er Aarsag til, at noget saadant kan foregaa. Jeg skal tillade mig at fremdrage et lille Eksempel, paa, hvilke Kalamiteter der kan indtræde, og det er ikke et Eksempel, som er grebet lige ud af Luften, men det er hentet fra Virkeligheden. I den Landsdel, som jeg har den Ære at repræsentere, hænder det ikke sjældent, at vi have en stor Import af Polakker. Disse Polakker bringe ofte mange Sygdomme med sig, som ellers ikke kendes her i Landet, for Eksempel Kopper og andre Sygdomme, der forekomme hyppigere i Rusland og Polen og overhovedet i Lande, hvor Hygiejnen ikke staar synderlig højt. Naar en saadan Polak kommer her til Landet med Kopper, kan det hende, at han dør i Løbet af faa Dage efter Ankomsten. Hvis nu Ligsynet foretages af Ligsynsmænd, og det ikke konstateres, at vedkommende er død af Kopper, kan det drage ganske uberegnelige Følger efter sig, Følger, hvis økonomiske Betydning er langt, langt større og mere vidtrækkende end det Beløb, som det vil koste at lade foretage Lægeligsyn.

Saa er der endelig Medicinalstatistikken, som jeg sætter som det højeste under denne Lov med Hensyn til Betydningen af Indførelsen af Lægeligsyn. Der er ingen Tvivl om, at en Medicinalstatistik for hele Landet vil have de allerbetydningsfuldeste Følger, fordi man derigennem nøjagtig kan se, hvorvidt og hvorledes de Love virke, som vi give i saa mange Retninger og som medføre saa store Udgifter. Nu ved jeg vel, at der er mange, som lade ret haant om Hygiejne, og at det ikke er af de Ting, man bedst kan slaa til Lyd for, heller ikke i dette Ting. Der er mange Mennesker, som mene, at Hygiejne er noget, som Lægerne stille op, men som i Virkeligheden ikke har ret stor Betydning. Jeg maa maaske i den Anledning nævne nogle ganske faa Tal, som klarlig vise noget helt andet, som f. Eks. beviser, hvor gavnlige en saadan Lov som Epidemiloven, der først

blev vedtagen i 1888 og siden revideret i 1892 og i Fjor, har virket. Da Loven blev vedtagen i 1888, kan man neppe spore Virkninger af den før i 1890, men siden den Tid kan man ogsaa i højeste Grad spore disse Virkninger. De Tal, som jeg skal nævne, ere tagne af Statistisk Aarbog og ere altsaa ganske paalidelige; de gælde kun for Købstadbefolkningens Vedkommende, da vi, som bekendt, ikke have obligatorisk Lægetilsyn paa Landet, og man derfor ikke kan bruge det Materiale, som foreligger derfra. I 1890 døde der af Difteritis 960 Personer, i 1898 var Dødeligheden gaaet ned til 147 Personer. Dødeligheden har i de mellemliggende Aar været ganske jævnt aftagende fra Aar til Aar — for ikke at trætte, skal jeg ikke nævne alle disse Tal — det er altsaa ikke nogen Tilfældighed. For en anden smitsom Sygdom, der staar Difteritis nær, Strubehoste, vare Tallene i 1891 335 og i 1898 kun 48. Ogsaa med Hensyn til denne Sygdom ere Tallene ganske jævnt aftagende fra Aar til Aar. Af Skarlagensfeber døde der i 1890 195 Personer, i 1898 76; af Mæslinger i 1890 269 og i 1898 53 Personer. Som De ville se, er det Tal, som ere tilstrækkelig talende til at vise, hvilket stort Gode Epidemiloven for Byernes Vedkommende har været. Det vilde have været ganske overordentlig heldigt, om man for Landbefolkningens Vedkommende havde haft lignende Tal at referere til; jeg tror, at det mere end noget andet vilde aabne Landbefolkningens Øjne for, at Hygiejne er ikke noget, man skal lade haant om, men noget, som har den allerstørste Betydning.

Jeg skal endelig nævne det sidste Punkt, det, som forekommer mig at spille den mindste Rolle, nemlig Hensynet til, at Lægeligsynet betrygger Folk mod at blive levende begravet. Det er jo ikke ret tidt, det indtræffer, det er vel endog overordentlig sjældent, men der kan dog være saadanne vanskelige Tilfælde, hvor det selv for en Læge er vanskeligt at konstatere, om Døden er indtraadt. Jeg skal tillade mig at referere et saadant specielt Tilfælde. Det er fuldkomment paalideligt, da det er en Mand som Distriktslæge Dreyer i Ringsted, som beretter det i Hospitalstidende Nr. 41 fra 1894. Han blev hentet ud til en Arbejdsmands Kone, som havde faaet Tvillinger den 18de Juli 1893. I Slutningen af Maanedens var et af Børnene blevet sygt, det fik Opkastninger, Diarrhoe og faldt sammen i Løbet af faa Timer. Den 31te om Aftenen ansaa Moderen Bar-